

Magyarország Alkotmánybírósága

1015 Budapest,  
Donáti u. 35-45.

1535 Budapest, Pf. 773.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

|                         |              |
|-------------------------|--------------|
| <b>ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG</b> |              |
| Ügyszám: IV/1066-0/2014 |              |
| Érkezett: 2014 JÚN 03.  |              |
| Példány: 1              | Kezelőiroda: |
| Melléklet: 2+7 db       | <i>Mei</i>   |

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 12.

|                        |                |
|------------------------|----------------|
| FŐLAJSTRONSZÁM         | KEZDŐIRATON    |
| Postán / Gyűjtő:       | Postán / Faxon |
| Érkezett: 2014 JÚN 03. |                |
| PÉLDÁNY:               |                |
| MELLÉKLET:             |                |
| FŐLAJSTRONSZÁM         | 24923/09       |
| UTÓIRATON:             |                |

A [redacted] indítványozó a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm ([redacted]) útján az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d., pontján keresztül az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. tv. 27. §-a alapján az alábbi

### alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság által Pfv. IV. 21.093/2013/5. számon, 2014. 01. 22. napján meghozott, és az indítványozó által 2014. 02. 28. napján kézhezvett jogerős részítélete vonatkozásában a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel a határozat sérti az Alaptörvényt

M. cikk (2) bekezdését  
Q cikk (2) és (3) bekezdését  
R cikk (2) és (3) bekezdését  
XIII. cikk (1) bekezdését  
XXIV. cikk (1) bekezdését  
28. cikk

Kérelmem indokaként az alábbiakat adom elő:

Az indítványozó, mint felperes ( amely egyben a jelen indítványozói jogosultságát is igazolja ) keresettel élt [redacted]

[redacted] I. r. alperes, é [redacted] mint II. r. alperes ellen kártérítés iránt a Fővárosi Törvényszék előtt 31.P.24.923/2009. szám alatt folyamatban lévő ügyben. A felperes kára üzleti titkainak megsértéséből származott.

Az I. r. alperes 2003. 05. 05. napjától 2007. május 28. napjáig volt az indítványozó (a történeti tényállás tekintetében a továbbiakban: felperes) munkatársa mérnök-üzletkötői munkakörben.

Az I. r. alperes 2004. 05. 04. napján alapító tagja volt [redacted] által is tulajdonolt, a perben II. r. alperesként szereplő [redacted] Kft.-nek. A II. r. alperes tevékenységi körét részben a felperesi tevékenységi körrel azonosan határozták meg. I. r. alperes a cég működésében személyes közreműködést vállalt, az ún.: ipari divízióért volt felelős, tulajdonlását, személyes közreműködését azonban a felperesnek nem jelezte, csak munkaviszonyának megszűnését

közvetlenül megelőzően jelentette be, hogy részesedése van egy társaságban, amely babzsákokat forgalmaz.

A II. r. alperesi társaság megalapítását követően a felperesnek az adott területen lévő forgalma nem az elvártaknak megfelelően alakult, amit a felperes szóvá is tett, de ennek okára az I. r. alperes nem adott kielégítő magyarázatot.

Többek között ez is oka volt annak, hogy a felperes és az I. r. alperes a közöttük fennálló munkaviszonyt 2007. 05. 28. napján közös megegyezéssel megszüntették.

Ezt követően a felperes maga vette át az adott területen az üzleti partnereivel a kapcsolattartást és az üzletkötési tevékenységet, közben figyelemmel kísérte a piacon lévő versenytársakat. Észlelte, hogy egy általa nem ismert új társaság, a II. r. alperes lépett fel üzleti partnerénél versenytársként, és a nyilvános cégadatokból megállapíthatóan ekkor észlelte azt is, hogy a II. r. alperesi társaságnak volt munkavállalója, az I. r. alperes a tulajdonostársa, továbbá, hogy a társaságot a tulajdonosai az I. r. alperes munkaviszonyának ideje alatt alapították.

A felperes 2009. 06. 23. napján 33.349.756.- Ft és járulékai, továbbá a felmerülő perköltség megfizetése iránt keresettel élt [REDACTED] I. r. alperes ellen, mert az I. r. alperes munkavállalói minőségében jogszerűen megszerzett, és a felperes üzleti titkait képező információkkal visszaélve, az általa és gyermekkori barátja által alapított II. r. alperesi társaság javára, és egyben közvetetten a maga hasznára létesített a felperes már meglévő üzleti partnerével hosszútávú üzleti kapcsolatot, és kötött üzleteket. Az üzleti titoksértést az I. r. alperes avval a magatartásával követte el, hogy a munkaköre kapcsán megismert, és a felperes korábbi üzleti partnerével, a [REDACTED] Zrt.-vel saját maga által tulajdonolt II. r. alperes nevében fogadott el, és adott ajánlatokat, kötötte meg az üzleteket, mellyel egyben a munkaköri kötelezettségét is megszegte.

Ezt megelőzően a felperes ismeretlen tettes ellen a fenti cselekménnyel kapcsolatban büntetőeljárást is kezdeményezett, mely eljárás során kárának megtérítése érdekében polgári jogi igényt terjesztett elő. A büntető eljárás terheltje az I. r. alperes volt, akivel szemben a Tatabányai Városi Bíróság előtt 6.B.391/2009. szám alatt folyamatban volt eljárás során a bíróság az I. r. alperest 15. sorszámú ítéletével a gazdasági titok megsértésének büntette miatt emelt vád alól felmentette, a felperes polgári jogi igényét egyéb útjára utasította, mely ítéletet a II. fokú bíróság végzésével helyben hagyott.

A felperes a büntetőeljárás során sértett-tanúi minőségében az eljárás összes cselekményében nem vehetett részt, a büntető iratanyag teljeskörű megismerésére csak a polgári eljárás során indítványozott iratbeszerzést követően nyílt lehetősége. A büntető árgyaláson sértetti minőségében teljeskörűen részt nem vehetett, így a bonyolult üzleti mechanizmus (árképzés, beszerzési források, ajánlattétel, megrendelések és azok elbírálása) tekintetében érdemi információkkal nem rendelkezett, így kérdésekkel sem világíthatott rá arra, hogy az I. r. alperes (itt terhelt) mely ponton, és az üzleti titkának milyen alkalmazásával, az ajánlattételi eljárás mely pontjának kijátszásával sértette meg az indítványozó üzleti titkát.

A polgári perben történt tanúk (köztük a II. r. alperesi társaság ügyvezetőjének, [REDACTED] részletes meghallgatását követően a felperes 2011. 10. 27. napján keresetét a II. r. alperesre is kiterjesztette, elsősorban arra figyelemmel, hogy a II. r. alperes ügyvezetője tanúként történt meghallgatása alkalmával ésszerű érvet nem adott elő arra vonatkozóan, hogy a II. r. alperes ne tudott volna az I. r. alperes tevékenységéről, és ezt a meghallgatás során feltárt körülmények sem igazolták vissza. Az időközben beszerzett, a II. r. alperes elmúlt éves bevételeit tükröző mérlegadatok, és a büntetőeljárás során felderített számla adatok összevetéséből egyértelműen kitűnt, hogy a II. r. alperes bevételeinek túlnyomó részét, - fő tevékenysége ellenére „Egyéb szoftver szaktanácsadás „ - kivált az alakulásától számított első években szinte kizárólag a felperes üzletfelével kötött megrendelésekből szerezte.

A felperes – hivatkozva a Fővárosi Bíróság, mint II. fokú bíróság 2010. 03. 31. napján meghozott, 1.Gf.76.347/2009/5. számú, továbbá az azt hatályában fenntartó, a Legfelsőbb Bíróság által 2012. 12. 13. napján meghozott Pfv. X. 21.279/2010/6. sorszámú egyedi ítéletére is – üzleti titkait keresetlevelében akként jelölte meg, hogy üzleti titkát képezték: a beszállítói szerződésekben szereplő szállítási adatok, a termékek beszerzési és eladási árai, a felperes árképzése, beszállítói és megrendelői köre, üzleti partnereknél a kapcsolattartók és döntés előkészítők köre, műszaki megoldások és az üzleti partner szükségletei, műszaki problémái, és azok megoldása (szervezési, technológiai, műszaki ismeretek és megoldások, adatok, tapasztalatok), termelési információk, megrendelők vásárlóereje, piaci potenciálja, és ezen adatok összekapcsolt halmaza, továbbá a felperesbe vetett üzleti bizalom.

A felperes állítása szerint az I. r. alperes a felperes üzleti titkainak ismerete és felhasználása nélkül nem kerülhetett volna abba a helyzetbe, hogy a II. r. alperes nevében a felperes üzletfelével beszállítói szerződéseket kössön.

A Fővárosi Bíróság 24. sorszámú közbenső ítéletével megállapította, hogy az I. r. alperes azzal, hogy a felperesnél létesített munkaviszonya alapján a jogszerűen tudomására jutott – az üzleti beszállítók termékeinek naprakész műszaki paramétereire, a [REDACTED] Zrt., mint üzleti partner aktuális keresletére vonatkozó – információkat, és ezek összekapcsolt halmazát 2004. 05. 23. és 2007. 05. 31. között arra használta fel, hogy a II. r. alperes javára a felperes korábbi üzleti partnereivel üzleteket kössön, visszaélt a felperes üzleti titkával.

A II. r. alperes azzal, hogy az ipari divízió szerződéskötéseivel a fenti információkat felhasználta, visszaélt a felperes üzleti titkával.

A bíróság megállapította, hogy a fenti üzleti titoksértésből eredő személyiségi jogi igényérvényesítés jogalapja fennáll.

Ezt meghaladóan a jogalap körében a bíróság a keresetet elutasította.

Elutasította az üzleti titok sérelmét az I. r. alperes munkaviszonyának megszűnését követő időszakra, azaz a titoksértést csak 2007. május 28. napjáig állapította meg.

A bíróság indokolásában a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. tv. (a továbbiakban: Mt.) 3. § (6) bek.-re hivatkozva döntését avval indokolta, hogy az I. r. alperes munkaszerződése nem tartalmazott konkurencia tilalmat, ezért a munkaviszony megszűnését követően az I. r. alperest semmi sem akadályozta abban, hogy a jogszerűen megszerzett üzleti titkot, ismereteit felhasználva üzleteket kössön.

A felperes speciális műszaki ismereteket igénylő szakterületen, szivattyúk és egyéb szükséges alkatrészek részben kizárólagos forgalmazója, javítója, aki megfelelő műhellyel és infrastruktúrával, továbbá annak megvalósításához szükséges alvállalkozói ismerettel és kapcsolat rendszerrel rendelkezik, de minden olyan speciális, ügyfeleinél felmerülő műszaki problémák megoldásával is foglalkozik, melyek esetlegesen gyártást, javítást, új műszaki megoldást és ahhoz kapcsolódó új alkatrész beszerzését igényli, üzletkötői feladat is erre irányult.

A cselekményt elkövető I. r. alperes diplomás főiskolai, általános műszaki végzettségű, korábban multinacionális vállalatnál, titoktartási szerződéssel alkalmazásban állt személy, aki az átlagos műveltségű embereknél magasabb képzésben részesült. Az adott műszaki területen történő tevékenységéhez szükséges speciális szakismereteit a felperesnél szerezte meg, a felperes által átadott tapasztalatok alapján, és a felperes által finanszírozott speciális tanfolyamokon és oktatásokon való részvétellel.

A felperes üzleti titkainak védelmében kívülálló 3. személyekkel szemben a társaság telephelyén biztonsági őrzést, elektronikus riasztásra és helyszíni kivonulást biztosító szolgáltatást rendelt meg, míg számítógépes rendszerének védelmében állandó jelleggel szakembert foglalkoztat, aki a rendszer védelmét megfelelően kiépítette és karban tartja.

A fellebbezések folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla, mint II. fokú bíróság, 2.Pf.21.521/2012/4. sorszám alatti ítéletével az I. fokú bíróság közbenső ítéletét részítéletre változtatta, egyebekben pedig azt helyben hagyta. Mindkét bíróság rögzítette azt az álláspontját, hogy az I. r. alperestől végzettségére és korábbi munkavállalói tapasztalatára tekintettel elvárható, hogy tisztában legyen a felperes üzleti titkainak mibenlétéről annak külön felsorolása nélkül is, továbbá tisztában kellett lennie azzal, hogy a felperes üzleti érdekei mely adatok titokban tartását indokolják, illetve, hogy fel kellett ismernie az adott információk ilyen jellegét.

Az I. II. r. alperesek felülvizsgálati kérelme folytán a Kúria Pfv. IV. 21.093/2013/5. számú, 2014. 01. 22. napján meghozott részítéletével a jogerős részítéletet hatályon kívül helyezte, az I. fokú bíróság részítéletét megváltoztatta, és a felperes üzleti titoksértés megállapítására irányuló keresetét elutasította.

A részítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

A Kúria részítéletének indokolása – szemben az I. fokú közbenső ítélet, és II. fokú részítélet részletes indokolásával – érdemben rendkívül rövid.

Megállapította, hogy a jogvita elbírálása szempontjából releváns Ptk. 81. § (2) bekezdésének megfogalmazása szerinti üzleti titoknak csak az a gazdasági tevékenységhez tartozó tény, információ, megoldás vagy adat minősül, melynek nyilvánosságra hozatala, illetéktelenek által történő megszerzése vagy felhasználása a jogosult jogszerű pénzügyi, gazdasági vagy piaci érdekeit sértené vagy veszélyeztetné, és amelynek titokban tartása érdekében a jogosult a szükséges intézkedéseket megtette. E körben megállapította, hogy a felek sem a munkaszerződésben, sem külön megállapodásban nem rögzítették azt, hogy az I. r. alperest titoktartási kötelezettség terheli, illetve, hogy melyek a titokban tartandó tények. Nem tartalmazta semmilyen nyilatkozat vagy szerződés a titokban tartandó adatok körét. Nem szabályozták tehát azt, hogy a munkavállaló milyen magatartástól köteles tartózkodni. Álláspontja szerint az üzleti titok védelme a titok megszerzésének, felhasználásának tisztességtelen módjával szemben biztosít védelmet a jogosult számára. Munkaviszony esetén szükségszerű, hogy az alkalmazottak a munkaviszony fennállása alatt megszerzik azokat a gazdasági, műszaki, illetve kereskedelmi ismereteket, információkat, amelyek az adott tevékenységgel foglalkozó gazdasági társaság működésével kapcsolatosak. Azonban ahhoz, hogy magatartásukkal üzleti titoksértést valósítsanak meg, szükséges egy munkáltató részéről megvalósított aktív, tevékeny intézkedés, amellyel a szükséges lépéseket megteszi az üzleti titok titokban maradása érdekében. Ilyen magatartás a Kúria álláspontja szerint a felperes részéről nem volt megállapítható. Rögzítette, hogy a munkaszerződés megkötése önmagában ilyen intézkedésnek nem minősül, ugyanis az a munkaviszony létrehozására és annak feltételei szabályozására irányul. Amennyiben az nem tartalmaz az üzleti titokkal kapcsolatban semmilyen kikötést, korlátozást, abban az esetben maga a szerződés nem tekinthető olyan munkáltatói magatartásnak, amely megfelel a Ptk. 81. § -ában előírt jogosulti intézkedésnek. Ilyen intézkedés hiányában pedig az üzleti titoksértés a Ptk. 81. § alapján nem állapítható meg. Véleménye szerint a Ptk. 81. §-a kifejezetten megkívánja az üzleti titok jogosultjának tevékeny, aktív intézkedését az üzleti titokkörbe tartozó információk titokban tartása érdekében, a felperes pedig a gazdasági tevékenysége során keletkezett adatok megőrzése végett álláspontja szerint konkrét lépéseket nem tett, ezért az üzleti titoksértés az alperesek terhére – a jogszabályi feltételek megvalósulása hiányában – nem állapítható meg.

Alaptörvény 28. cikke szerint: A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Az Alaptörvény R. cikk (2) bekezdése szerint: (2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

A Ptk. 2. § (1) bekezdés szerint „A törvény védi a személyek vagyoni és személyhez fűződő jogait, továbbá törvényes érdekeit.”

Az Mt. szerint:

**103. § (3)** A munkavállaló köteles a munkája során tudomására jutott üzleti titkot - a Ptk. 81. §-ában foglaltak figyelembevételével -, valamint a munkáltatóra, illetve a tevékenységére vonatkozó alapvető fontosságú információkat megőrizni. Ezen túlmenően sem közölhet illetéktelen személlyel olyan adatot, amely munkaköre betöltésével összefüggésben jutott a tudomására, és amelynek közlése a munkáltatóra vagy más személyre hátrányos következménnyel járna. A titoktartás nem terjed ki a közérdekű adatok nyilvánosságára és a közérdekből nyilvános adatra vonatkozó, külön törvényben meghatározott adatszolgáltatási és tájékoztatási kötelezettségre.

Bár a következetes bírói gyakorlat alapján az I. r. alperes a jogsértést nem munkaviszonya körében, hanem azon kívüli jogviszonyban valósította meg, ez okból nem minősül a perbeli tényállás munkaügyi jogviszonynak, ettől függetlenül a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. tv. rendelkezései, ( a továbbiakban: Mt.) és azoknak a perbeli polgári jogviszony körében történő értelmezése és összevetése a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. ( a továbbiakban: Ptk. ) 81. § (1) (2) bekezdésével nem mellőzhető, a jogsértés az Mt. 103. §-án keresztül, a Ptk. 81. § (1) (2) bekezdésében foglaltak szerint realizálódott.

Az indítványozó álláspontja szerint a jogszabályi rendelkezések értelmezésénél az értelmezés során a társadalom erkölcsi normáival leginkább összhangban lévő értelmezést kell alapul venni. Ennek a követelménynek a Kúria támadott ítélete nem felel meg, hiszen leegyszerűsítve azt mondja ki, hogy az Mt.-ben felhívott 103. § rendelkezése ellenére, a munkavállaló, amennyiben vele a munkáltatója a munkaszerződésben külön titoktartási megállapodást nem köt, - amely a gyakorlatban általában megismétli a tiltást, másrészt nevesíti a titkokat, - akkor a munkavállalónak nem kötelessége tudnia arról, hogy a munkáltató üzletfeleivel a saját - közvetlen vagy közvetett - javára megkötött üzletek a munkáltató üzleti titkait sértő tevékenység.

Az indítványozó álláspontja szerint ez elfogadhatatlan, hiszen a tevékenység teljesen nyilvánvalóan a társadalmi elvárhatóság mércéjébe ütközik, annak jogellenességéről mindenki különösebb felvilágosítás nélkül is tudomással bír. Maga az I. és II. r. alperes is ezt támasztották alá magatartásukkal, hiszen az I. r. alperes a munkáltatójának a II. r. alperesi társaság tényleges tevékenységét nem jelentette be, azt kifejezetten elhallgatta, II. r. alperes pedig - akinek az I. r. alperes személyes munkavállalója és tulajdonostársa is volt - a per során a feltett kérdésekre bizonyos körben ( beszerzés, ajánlattétel, annak elfogadásának mechanizmusa ) a választ éppen avval tagadták meg, hogy az az alperesek üzleti titkát képezi, így nyilvánvaló hogy a perbeli információk minőségével és érzékenységével tisztában voltak.

A Kúria támadott döntéséből lényegében az is következik, hogy munkaviszonyban külön kikötés nélkül az Mt. 103. § (3) bekezdése nem bír jelentőséggel, ugyanis az ítélet logikáját követve annak következményei csak akkor alkalmazhatóak, ha a felek arra külön is kitérnek.

Az indítványozó álláspontja szerint ez két szempontból is téves:

A perben a felek közötti munkaszerződés kifejezetten utal egyéb, a felek által a munkaszerződésben nem szabályozott kérdések tekintetében az Mt.-re, így az a szerződés részévé vált, az I. r. alperes azt köteles volt betartani.

A Kúria által hiányolt titoktartási szerződésnek ( tartalmában ) tehát a fentiek szerint nincs jelentősége, mert az a munkaszerződés részét képezte.

Megjegyzi az indítványozó, hogy a gyakorlatban titoktartási klauzulát a felek akkor kötnek ki, ha a munkáltató azt kívánja biztosítani, hogy a munkavállalója a munkaszerződése megszűnését követően egy bizonyos ideig ( amíg a nála megismert, gazdasági információk el nem avulnak ) más versenytársnál ne vállalhasson munkát, de ezt egyúttal anyagilag ellentételeznie is kell az állandó bírói gyakorlat szerint, amely végeredményben egy versenykorlátozó szerződés a felek között, és amelynek az indítványozó véleménye szerint semi köze ahhoz, hogy a munkavállalónak a munkaviszony alatt milyen magatartást kell tanúsítania. Azt azonban, hogy titoktartási klauzula nélkül a munkavállaló munkaviszonyának fennállása alatt saját hasznára a munkáltatója üzleti partnereivel üzleti szerződéseket kössön, egyik jogszabály sem engedi meg.

Az üzleti titok kapcsán felmerül a kérdés, hogy az az alperesek számára az üzleti titok felismerhető volt-e, illetve, hogy azt az indítványozó felperesnek kötelessége lett volna írásban a munkavállaló felé felsorolni. Nincs olyan törvényi rendelkezés, amely ezt kötelezővé tenné.

A vétkesség elbírálásánál hosszú idő óta nagy jelentősége van a tőle elvárhatóság fogalmának, melyet mindig az adott körülményeknek, és a jogviszonyban szereplő személyek kvalitásának megfelelően kell megítélni.

Jelen esetben az I. r. alperes diplomás, főiskolai végzettségű személy, a megsértett üzleti titok köre jelen esetben, és az avval kapcsolatos tiltott magatartása álláspontunk szerint mindenki számára felismerhető. Figyelemmel az I. r. alperes végzettségére, előző munkahelyére, ennek kapcsán az I. r. alperestől való elvárható magatartásra továbbá arra, hogy a figyelemfelhívások a munkamegbeszéléseken megtörténtek, mind az I. fokú, mind a II. fokú bíróság úgy értékelte, hogy a felperes a szükséges titokvédelmi intézkedéseket megtette.

A Kúria kifogásolt döntésében elfoglalt álláspont ebben a körben azt eredményezi, hogy a felektől való elvárhatóság fogalmának a jövőben nincs jelentősége, az nem vizsgálható, hiszen a titokkör pontosan és teljeskörűen felsorolva írásban kell a munkavállalóval közölni, ami egyrészt életszerűtlen és kivitelezhetetlen is, ugyanis a titokkör időről- időre változhat, ezért nem követelhető meg a piaci szereplőktől annak folyamatos módosítása. Fenti követelmény-rendszer bevezetésével a tőle elvárhatóság fogalma teljesen kiüresedne, jelentősége megszűnne. Egyebekben a gyakorlatban kikötött titoktartási klauzulák maguk is általánosságban fogalmazzak, és a törvény szövegét ismétlik meg, így ebből a szempontból túlzott jelentőséggel nem bírnak.

A Ptk. szerint:

**81. § (1)** Személyhez fűződő jogokat sért, aki a levéltitkot megsérti, továbbá aki a magántitok vagy üzleti titok birtokába jut, és azt jogosulatlanul nyilvánosságra hozza vagy azzal egyéb módon visszaél.

(2) Üzleti titok a gazdasági tevékenységhez kapcsolódó minden olyan tény, információ, megoldás vagy adat, amelynek nyilvánosságra hozatala, illetéktelenek által történő megszerzése vagy felhasználása a jogosult - ide nem értve a magyar államot - jogszerű pénzügyi, gazdasági vagy piaci érdekeit sértene vagy veszélyeztetné, és amelynek titokban tartása érdekében a jogosult a szükséges intézkedéseket megtette.

A törvény pontos értelmezése azt jelenti, hogy a titokgazdának nem minden áron kell kifejezett titokvédelmi intézkedéseket tennie, csak a szüksége intézkedések megtételére köteles. Ilyen

intézkedéseket 3. személyek felé az indítványozó megtett, mind a telephelye, mind a számítógépes rendszere védelmére, melyet a perben igazolt.

Mivel az üzleti titoksértést a bíróságnak mindig az adott relációban, tehát a peres felek közötti viszonylatban kell vizsgálnia, így a bíróságnak arra a kérdésre kellett választ adnia e körben, hogy a felperes és az I., illetve II. r. alperes vonatkozásában volt-e olyan egyéb szükséges titokvédelmi intézkedés, amit a felperes elmulasztott.

Álláspontunk szerint – figyelemmel arra, hogy az I. r. alperes munkáját csak a felperes üzleti titkainak birtokában tudta végezni – így a jelen sajátos helyzetben a felperesnek nem volt ilyen külön kötelezettsége az I. r. alperes felé.

Mivel a II. r. alperes az I. r. alperes által jogszerűen megszerzett üzleti titkok felhasználásával követte el a jogsérelmet, így vele szemben sem volt e körben a felperesnek mulasztása.

Más, külső harmadik személyekkel szemben a felperes az üzleti titkainak védelmében a tőle elvárható intézkedéseket megtette, ennek vizsgálata azonban nem volt a perbíróságnak feladata, mert az nem a felek viszonylatában érvényesült.

A törvény szövege szükséges intézkedésekről szól. Az indítványozó álláspontja szerint olyan intézkedés nem minősíthető szükségesnek, - nevezetesen a szerződésbe foglalás – amely kötelezettséget a törvény egyébként is rendez, tehát betartása is kötelező. Életszerűtlen, hogy a törvény szövegének ismételt írásba foglalása bármilyen többlet védelmet eredményezne.

Az Alaptörvény M. cikk (2) bekezdése által deklarált követelmény, hogy biztosítsa a gazdasági verseny feltételeit akként, hogy köteles az állam megteremteni a szükséges jogi környezetet. Az indítványozó álláspontja szerint ehhez az is hozzátartozik, hogy a piaci szereplők jogait megfelelő módon, szükségtelen jogi akadályok beépítése nélkül, átláthatóan és értelmezhetően gyakorolhassák.

A szükségesség megítélése ugyan mérlegelési jogkörön alapul, azonban, ha a szükségesség mértékét a bíróság joggyakorlatában akként alakítja, hogy az oly mértékben túlzó, hogy magát a jogérvényesítést akadályozza, illetve ellehetetleníti, az Alaptörvény-ellenessége megállapítható.

Az indítványozó álláspontja szerint a Kúria döntésével a szükségességhez képest aránytalanul magasabb, és szükségtelen követelményt támasztott az indítványozó felé, amely a józan észnek megfelelő jogértelmezés követelményeinek nem felel meg, túlzó, továbbá nem felel meg a normavilágosság követelményeinek sem, tekintettel arra, hogy az idézett, egyébként egymásra is utaló rendelkezéseket a joggyakorlat ellenére egymástól teljesen függetlenül kívánta alkalmazni, amely az egyes jogintézmények kiszámíthatatlanságát eredményezi.

A jogszabályoknak és azok alkalmazásának az állampolgárok számára közérthetőnek, világosnak és megismerhetőnek kell lennie. Az Mt. 103. § (3) bekezdésének az állampolgár felé az az üzenete és értelme, hogy a Munka törvénykönyve üzleti titkát külön kikötés nélkül is védi

Feniek alapján a Kúriai döntés nyilvánvalóan ellentmond az Alaptörvény 28. cikkében foglalt józan észnek megfelelő jogértelmezés követelményének, ezért sérti az indítványozó alapjogát, és alaptörvény-ellenes döntést eredményezett.

A döntés a fentiekben foglalt értelmezhetetlenség és normavilágossági követelmények hiányában az indítványozó álláspontja szerint sérti továbbá az Alaptörvény XXVI. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, egyben sérti a Rómában, 1950. november 04.-én kelt Egyezmény ( a továbbiakban: Római Egyezmény ) 6. cikk 1. pontját is, mely szerint: Mindenkinnek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen

nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja és hozzon határozatot polgári jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.

A Kúriai döntés a fentiek szerint részletezett megállapításaival e körben a bizonyítást és jogérvényesítést – melynek szabályozásáról egyebekben a nemzeti bíróságok döntenek – nem nehezítheti meg túlzott mértékben, illetve nem teheti lehetetlenné a jog gyakorlását ( tényleges érvényesülés elve ).

A Q cikk (2) bek. alapján: Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a Magyar jog összhangját.

(3) Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait. A nemzetközi jog más forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé.

A cikk indokolása szerint a jog összhangja nem csak a jogszabályok, hanem a nemzetközi szokásjog és általános jogelvek elismerését is jelenti. Az Alaptörvényt és a belső jogot úgy kell értelmezni, hogy a nemzetközi jog általánosan elfogadott szabályai valóban érvényesüljenek, az összhangot az egész belső joggal biztosítani kell. Az indítványozó álláspontja szerint a panasszal támadott Kúriai döntés a nemzetközi szokásjoggal való összhangnak a fentiekben részletezett túlzott, formális, és nem egyértelmű követelmény rendszere okán nem felel meg.

Az Alaptörvény XIII, cikk (1) bekezdése szerint: Mindenkinnek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár. Amennyiben a tulajdonjog védelmében rendelkezésre álló jogintézmények alkalmazásának feltételei szükségtelenül és túlzott mértékben ellehetetlenülnek, úgy az megvalósítja a tulajdonjog indokolatlan korlátozását az indítványozó álláspontja szerint.

A beadványban fekhívott jogszabályi helyek egymáshoz való viszonyának és tartalmának tisztázása alkotmányjogi kérdéssé avval válik, hogy az indítványozó álláspontja szerint a Kúriai döntéssel maga a bírói jogalkalmazás válik alaptörvény-ellenessé, amely minden, a piacon résztvevő, üzleti titkaira érzékeny üzleti szereplő vonatkozásában jelentőséggel bír.

Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés önmagában az, hogy mennyire tágítja, vagy szűkíti a bírói gyakorlat a törvényi rendelkezésben foglaltakat, továbbá alapvető jelentősége van ebből a szempontból annak is, hogy a kérdés megítélése mennyiben korlátozza a gyakorlatban a tényleges jogérvényesítés lehetőségét, nem szűkíti azt le pusztán formálissá. Az indítványozó véleménye szerint igen.

Specialitása az ilyen ügyeknek általában továbbá az is, hogy az üzleti titok jogosultja nincs abban a helyzetben, hogy az üzleti titkát megsértő féllel szemben idított eljárás során - eszközök hiányában - nyomozzon az üzleti titok sértője ellen, - jelen esetben itt ezt a hatóság megtette, de nem megfelelő módon – így nincs tisztában avval, hogy a másik fél milyen cselekményekkel, milyen felhasználással, milyen összegben sértette meg az üzleti titkát, jogérvényesítési lehetőségei korlátozottak, melyeket nem indokolt tovább szűkíteni.

Megjegyzzi az indítványozó, hogy álláspontját támasztja alá az a körülmény is, hogy az üzleti titoksértéssel kapcsolatos anonimizált, az üzleti titoksértéssel kapcsolatos ítéletek 98 %-ban elutasító ítéletek, ahol pedig a jogalap tekintetében az üzleti titoksértés megállapításra került, ott a kártérítés összegszerűségének bizonyítatlansága esett az üzleti titok jogosultjának a terhére, mely alapján az összegszerűséget bizonyítani nem tudta. Mindez azt mutatja, hogy a jogszabályi rendelkezés alkalmazása a gyakorlatban – álláspontom szerint annak téves megszorító értelmezése miatt – alkalmazhatatlan, amiből az következik, hogy az üzleti titok jogosultja nem tudja érdekeit kellően érvényesíteni, azaz sérül a tisztességes eljáráshoz való joga.



Fentiek alapján kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a Kúria Pfv. IV. 21.093/2013/5.számú jogerős részítéletét annaki alaptörvény-ellenessége okán semmisítse meg.

Vác, 2014. 04. 28. napján

Melléletek:

1. Ügyvédi meghatalmazás
2. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
3. Érintettséget alátámasztó dokumentumok

